

tages at være en væsentlig medvirkende Aarsag. Det er endvidere stillet som Betingelse, at Tabet af Erhvervs- og Arbejds- evnen ikke skyldes Deltagelse i Krig, Forsæt eller grov Uagtsomhed, og at der ved Karenforsikringer skal være en Karenstid paa 2 Aar eller for opsatte Forsikringer hele Opsættelsestiden. Det er Tanken, at ogsaa de før nærværende Lovs Ikrafttræden tegnede Forsikringer skal kunne blive delagtige i Præmiefritagelsen, for saa vidt de opfylder de almindelige Betingelser. Selv om Præmiebetalingen oprindelig har været livsvarig eller ophørende senere end det fyldte 66de Aar, og der saaledes ikke har været Adgang til Præmiefritagelse, har man anset det for rimeligt, at der gives Adgang til ved en Afkortning af Præmietiden at skabe Mulighed for Præmiefritagelse ved Invaliditet. Ifølge Sagens Natur bør Præmiefritagelse ikke kunne opnaas for en inden Præmieforandringen opstaaet Invaliditet, og man maa endda for at undgaa Spekulation anse det for ønskeligt, at der indføres en Karenstid paa 2 Aar. Præmiefritagelse skal kun finde Sted, naar Invaliditeten maa anses for at være fuldstændig og varig, men af Hensyn til Vanskeligheden ved Bedømmelsen kan Præmiefritagelsen kun indrømmes, saa længe den fuldstændige Invaliditet varer, saa at der for Bestyrelsen maa være Adgang til senere at kræve indsendt Bevisligheder for at sikre sig, at der stadig foreligger fuldstændig Invaliditet.

Da Præmiefritagelsen kan bortfalde, hvis vedkommende igen helt eller delvis faar sin Erhvervs- og Arbejdsevne tilbage, kan man ved Beregning af Godtgørelsesværdier ikke gaa ud fra, at Præmien er bortfalden for bestandig. Godtgørelsesværdien er foreslaaet beregnet, som om Præmiebetaling fremdeles fandt Sted, da det ikke er Hensigten med Præmiefritagelsen at skabe Mulighed for en øjeblikkelig Fordel ved Ophævelse af Forsikringen, men kun at skabe Mulighed for at fortsætte denne, selv om Erhvervsevnen gaar tabt.

Da Adgangen til Præmiefritagelse foreslaas udstrakt ogsaa til de før Lovens Ikrafttræden tegnede Forsikringer, kan det tænkes, at der blandt disse findes forsikrede, der allerede i nogen Tid før Lovens Ikrafttræden har været fulstændige Invalidder. Af Hensyn hertil er det udtrykkelig fastsat, at Præmiefritagelse kun kan indrømmes for Præmier, der forfalder efter Lovens Ikrafttræden.

ad § 11.

I Statsanstalten tegnes i ret stor Udstrækning opsatte Livrenter til Sikring af Alderdommen, og der har i Forbindelse med saadan Tegning ofte overfor Anstalten været fremsat Ønske om at faa den opsatte Livrente suppleret saaledes, at Renten, hvis den forsikrede skulde miste en væsentlig Del af sin Erhvervs- og Arbejdsevne, kunde træde i Kraft inden Opsættelsestidens Udløb. Ved de i denne og de to følgende Paragraffer foreslaaede Bestemmelser gives der Statsanstalten Bemyndigelse til at tegne saadanne kombinerede Forsikringer, de saakaldte Pensionsforsikringer. I Forbindelse med en Sikring af Pension til den forsikrede selv vil der ofte være Ønske om fra den forsikredes Død at sikre den efterlevende Ægtefælle eller de efterlevende Børn en Pension, og de i Paragraffens Slutning foreslaaede Bestemmelser giver den fornødne Bemyndigelse til at tegne de i saa Henseende nødvendige Forsikringer.

ad § 12.

Ved Tegning af Pensionsforsikringer for Enkeltmand vil det i Almindelighed være nødvendigt at kræve Oplysning om Helbredstilstanden for at sikre sig mod, at vedkommende lider af nogen Sygdom eller Svaghed, der maatte lade en tidlig indtrædende Erhvervs- og Arbejdsudygtighed eller Død befrygte, ligesom der maa tages Hensyn til, om den paagældendes Erhverv særlig i Henseende til Erhvervs- og Arbejdsudygtighed maa antages at frembyde en større eller mindre Risiko.

Der vil dog ofte kunne blive Tale om at tegne Pensionsforsikringer kollektivt, saaledes at f. Eks. Personalet i en Bedrift eller en Forretning forsikres under eet. Ved en saadan Tegning, hvor det ikke er overladt til den enkeltes Bestemmelse, om han vil forsikres eller ej, vil der paa Forhaand kunne gaas ud fra, naar ikke særlige Forhold tyde i modsat Retning, at Helbredstilstanden under eet vil svare til den almindelige, saa det ikke vil være nødvendigt at kræve specielle Oplysninger om den enkeltes Helbredstilstand. Afgørelsen af, hvad der i saa Henseende i de enkelte Tilfælde skal udkræves, foreslaas i Paragraffen henlagt til Anstaltens Bestyrelse.

Om de af Bestyrelsen truffne Afgørelser angaaende Forringelse af Arbejds- og Erhvervsevnen foreslaas det, at de ikke skal kunne indbringes for Domstolene, idet man maa formene, at det vil være ønskeligt, at der i Stedet for bliver Adgang til at bringe disse Afgørelser for en sagkyndig Voldgifts-